

ภ พ ข อ ง เปรต ผู้ มิ ฤ ท ธี

ท่านพึงบอกชนเหล่าอื่นที่มาสู่ที่นี่ว่า ท่านทั้งหลายจง
ทำบุญเถิด ท่านทั้งหลายจะได้รับความสุข ดิฉันได้เห็นเปรต
ทั้งหลายผู้ไม่ได้ทำความดี กำลังเดือดร้อนอยู่ฉันใด มนุษย์
ทั้งหลายก็ฉันนั้น หมู่สัตว์คือเทวดาและมนุษย์กระทำความอัน
มีสุขเป็นวิบากแล้ว ย่อมเป็นผู้ดำรงอยู่ในความสุข

ภาพของเปรตผู้มีฤทธิ์

๑๐๓

สรรพสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในโลกนี้ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีชีวิต หรือไม่มีชีวิต ต่างอยู่บนพื้นฐานของกฎไตรลักษณ์ คือมีความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง แปรปรวน เปลี่ยนแปลงไปสู่ความเสื่อมตลอดเวลา และสูญสลายไปในที่สุด เพราะฉะนั้นเราควรแสวงหาสิ่งที่เที่ยงแท้แน่นอน ที่จะนำแต่ความสุขและความสำเร็จมาให้ เป็นตัวตนที่แท้จริงของเรา ด้วยการปฏิบัติธรรมในหนทางสายกลางหรือเอกายนมรรคทางเอกสายเดียวที่มุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพาน

มีสุภาสิตที่เวมานิกเปรตกล่าวไว้ใน สุตตเปตวัตถุ ว่า

“ท่านพึงบอกชนเหล่าอื่นที่มาสู่ที่นี่ว่า ท่านทั้งหลายจงทำบุญเถิด ท่านทั้งหลายจะได้รับความสุข ดิฉันได้เห็นเปรตทั้งหลายผู้ไม่ได้ทำความดี กำลังเดือดร้อนอยู่ฉันใด มนุษย์ทั้งหลายก็ฉันนั้น หมู่สัตว์คือเทวดาและมนุษย์กระทำความอันมิสุขเป็นวิบากแล้ว ย่อมเป็นผู้ดำรงอยู่ในความสุข”

เรื่องของบุญกุศล เป็นสิ่งที่เราควรให้ความสำคัญเอาไว้มากๆ เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับชีวิตของเราในทุกภพทุกชาติ นั้น ไม่มีอะไรจะสำคัญยิ่งไปกว่าบุญกุศล ถ้าบุญในตัวของเรา มีมาก ความสุขและความสำเร็จก็มีมาก หากมีบุญน้อย ความสุขและความสำเร็จก็ลดหลั่นกันลงมาตามลำดับ มนุษย์

ภาพของเปรตผู้มีฤทธิ์

๑๐๔

ส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องกระบวนการของชีวิตในจุดสุดท้าย ซึ่งเป็นรอยต่อของชีวิตจากโลกนี้ไปสู่โลกหน้า นอกจากนี้บางคนยังเข้าใจว่าชีวิตไปสิ้นสุดอยู่ที่เชิงตะกอน แต่ความจริงไม่ใช่เช่นนั้น

เราจะต้องมาศึกษาคำสั่งสอนของผู้รู้ผู้บริสุทธิ์ คือ พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ได้ให้ความรู้ที่สำคัญสำหรับรอยต่อของชีวิตว่า ตอนช่วงจิตดวงสุดท้ายที่จะดับวูบไป ถ้าจิตผ่องใสไม่เศร้าหมอง ก็จะไปสู่สุคติโลกสวรรค์ แต่ถ้าจิตเศร้าหมองไม่ผ่องใส หนทางเดียวที่จะไปคืออบายภูมิ ต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดียรัจฉาน คือไปสู่นิภพภูมิที่เสื่อมลงไป ที่มีแต่ความทุกข์ทรมาน ตรงข้ามกับสุคติภพที่มีแต่ความสุขสดชื่นเบิกบาน ดังนั้นเส้นทางของชีวิตที่จะไปสุคติหรือทุคตินั้นย่อมขึ้นอยู่กับตัวของเราเองทั้งสิ้น

*ดังเรื่องในสมัยก่อนพุทธกาลประมาณ ๗๐๐ ปี มีหนูน้อยคนหนึ่งอาศัยอยู่กับพ่อแม่ในหมู่บ้านไม่ไกลจากกรุงสาวัตถี เป็นผู้มีจิตเลื่อมใสศรัทธา ได้อุปฐากพระปัจเจกพุทธเจ้ารูปหนึ่งด้วยความเคารพ เมื่อเติบโตเป็นหนุ่ม มารดาได้ไปขอหญิงสาว

ภาพของเปรตผู้มีฤทธิ์

๑๐๕

ซึ่งมีฐานะเท่าเทียมกันมาเป็นลูกสะใภ้ แต่โชคร้าย ในวันก่อน
แต่งงานเพียงวันเดียว ชายหนุ่มไปอาบน้ำกับเพื่อนๆ ถูกงูกัดตาย
จึงไม่มีโอกาสได้แต่งงาน

ด้วยบุญที่ชายหนุ่มเคยอุปัฏฐากพระปัจเจกพุทธเจ้า แม้
จะขาดสติช่วงก่อนตายและด้วยจิตที่ปฏิพัทธ์ในหญิงสาว เขาได้
ไปบังเกิดในวิมานเปรต เป็นผู้มีฤทธิ์มีอำนาจมาก ขณะที่
ตรวจตรา ดูทิพยสมบัติอยู่ เวมานิกเปรตปรารถนาอยากได้
หญิงสาวนั้น มาเป็นคู่ครอง จึงคิดหาวิธีการที่จะได้นางมาเสวย
ทิพยสมบัติในดินแดนของเหล่าเวมานิกเปรตแห่งนี้ด้วยกัน
แต่การที่นางจะมาอยู่ได้นั้น ต้องทำบุญเสียก่อน จึงจะสามารถ
มาอยู่ด้วยกันได้

ขณะนั่นเอง เปรตได้เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้ารูปหนึ่ง
กำลังจะตัดเย็บจีวรแต่ยังขาด้ายเพียงอย่างเดียว จึงแปลงร่าง
เป็นมนุษย์เข้าไปไหว้พระปัจเจกพุทธเจ้า พร้อมทั้งขี้ออกหนทาง
ไปบ้านของหญิงสาว เพื่อให้นางได้บุญใหญ่จากการถวายเป็น
ฝ่ายหญิงสาวรู้ว่าพระมาบิณฑบาตด้ายเย็บจีวร ก็มีจิตเลื่อมใส
ถวายเป็นจำนวนหนึ่งแด่พระปัจเจกพุทธเจ้า

จากนั้น เปรตได้แปลงร่างเป็นชายหนุ่มไปบ้านของ
หญิงสาว อ้อนวอนมารดาของนางเพื่อขอนางไปอยู่ด้วย ด้วยฤทธิ์

ภาพของเปรตผู้มีฤทธิ์

๑๐๖

ของมนุษย์ทำให้ภพชะงักทุกอย่างในบ้านของนางกลายเป็นของมีค่า เต็มไปด้วยแก้วแหวนเงินทอง และมีชื่อเขียนติดไว้ทั้งหมดเพื่อให้คนในบ้านรู้ว่า ผู้มีฤทธิ์นำทรัพย์เหล่านี้มามอบให้คนในบ้านหลังนี้โดยเฉพาะ คนอื่นจะเอาไปไม่ได้

เมื่อมารดาของหญิงสาวเห็นอานุภาพเช่นนั้น อนุญาตให้นำลูกสาวไปอยู่ด้วยได้ และด้วยอานุภาพบุญของนางที่ได้ถวายด้วยกับพระปัจเจกพุทธเจ้า ทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่กับเวมานิกเปรตอย่างมีความสุข ฟ้าทิพย์มากมายได้บังเกิดขึ้นกับนาง วิมานที่ลอยได้ก็กลื่อนกล่นไปด้วยดอกไม้ทิพย์นำรัณมย์และวิจิตรด้วยรูปภาพต่างๆ เพียบพร้อมไปด้วยบริวาร นางสามารถใช้สอยได้ตามใจชอบ

เมื่อมารดาของนางได้ทรัพย์เป็นอันมากเช่นนั้น ก็ไม่ได้ตระหนี่ถี่เหนียว นางแบ่งให้พวกญาติๆ ได้ใช้สอยด้วย ที่เหลือก็ให้คนกำพร้าและคนเดินทาง ส่วนตัวเองก็ใช้สอยตามอัธยาศัย นางได้รอคอยการกลับมาของลูกสาว แต่ก็ไม่ได้ยินข่าวคราวแต่อย่างใด ก่อนตายมารดาของนางได้บอกหมู่ญาติว่า ถ้าหากลูกสาวกลับมาที่บ้านเกิด ก็ขอให้มอบทรัพย์เหล่านี้แก่นางด้วย จะได้มีสมบัติเอาไว้หล่อเลี้ยงตัวเองและได้ทำบุญด้วย

นางได้สวดยสมบัติอันเป็นทิพย์อย่างเพลิดเพลินจนล่วงไป

ภาพของเปรตผู้มีฤทธิ์

๑๐๓

๗๐๐ ปี เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าของเรา เสด็จอุบัติขึ้นในโลก ขณะพระองค์กำลังประกาศธรรมอยู่ในกรุงสาวัตถี นางเกิดความ คิดถึงพ่อแม่และหมู่ญาติ จึงขอร้องอมนุษย์ให้นำนางกลับไปหา พ่อแม่และหมู่ญาติ แต่อมนุษย์รักนางมาก จึงไม่ยอมให้กลับไป ยังโลกมนุษย์ พยายามห้ามนางว่านางมาอยู่ในวิมานนี้ ๗๐๐ ปี แล้ว หมู่ญาติของนางตายไปหมดแล้ว นางจะไปอยู่ในมนุษย์โลก ทำไมกัน

นางก็ยังยืนยันว่าอยากจะกลับไป เวมานิกเปรตเห็น ความตั้งใจแน่วแน่ของนาง จึงอนุญาตนางให้กลับไปยังโลก มนุษย์และบอกนางว่า เมื่อนางกลับไปจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกิน ๗ วันก็จะต้องตาย เพราะกายมนุษย์ของนางมากเกินไปชั้ยของ มนุษย์ทุกๆ ไปแล้ว ที่อยู่ได้ในภพนี้ก็เพราะบุญหล่อเลี้ยง พอ นางกลับไปก็ขอให้รับนำทรัพย์ที่มารดาฝังเอาไว้มาบริจาค ทำบุญแต่พระสงฆ์ผู้เป็นเนื้อนาบุญอันเลิศ อย่าได้ประมาท หรือมัวเสียเวลากับเรื่องไร้สาระในเมืองมนุษย์ เพื่อนางจะได้มี ทิพวิมานที่สว่างไสวกว่าเดิมอีกหลายเท่า

ทันทีที่เวมานิกเปรตพานางส่งถึงบ้านเกิด ร่างของนาง ก็กลับกลายเป็นหญิงชรา ผมหาวโพลนไร้เรียวแรง ไม่มีกำลัง วังชา และไม่มีใครจำนางได้ นางได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้กับ หลานเหลนโหล่น ซึ่งสืบทอดมายาวนานถึง ๗ ชั่วคน ทุกคนเข้าใจ

ภาพของเปรตผู้มีฤทธิ์

๑๐๘

เพราะต่างก็เคยได้ยินเรื่องของนางจากการเล่าของบรรพบุรุษมาบ้างแล้ว ว่าผู้มีฤทธิ์มารับไปอยู่ด้วย ทำให้ทั้งหมู่ญาติและชาวบ้านที่ได้ยินข่าว พวกกันมาเยี่ยมหญิงชราผู้มีอายุยืนที่สุดนางได้ให้หลานๆ ขนเอาทรัพย์ที่มารดาของตนฝังไว้มาทำทาน และแนะนำให้ทุกคนเร่งรีบสั่งสมบุญกุศลไว้มากๆ เพื่อชีวิตหลังความตายจะได้ไม่ลำบาก และจะได้ไปเสวยสุขในสัมปรายภพ

นางจะสอนทุกคนว่า “เราได้เห็นเปรตมากมายที่ไม่ได้ทำความดีไว้ ต่างได้รับความเดือดร้อนทุกข์ทรมาน เพราะไม่ได้สั่งสมบุญเอาไว้ บางประเภทก็เสวยสุขเฉพาะกลางวัน พอกลางคืนก็ได้รับการลงทัณฑ์ทรมาน มนุษย์ทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ควรจะสั่งสมบุญไว้มากๆ จะได้ไปเสวยสุขในสวรรค์อย่างเดียว ไม่ต้องไปบังเกิดเป็นเปรต”

หญิงชราได้บำเพ็ญมหาทานบารมีแต่ภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่มาก ๗ วัน และให้คำแนะนำแก่หมู่ญาติและคนอื่นที่มาเยี่ยมเยียนขอศีลขอพรจากนางว่า ให้รักในการทำบุญสั่งสมบุญให้มากๆ อย่าได้ตระหนี่หรือประมาทในชีวิต ครั้นครบ ๗ วัน นางเสียชีวิตลง ได้ไปบังเกิดเป็นเทพธิดาผู้มีรัศมีกายสว่างไสวในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ชีวิตนี้มีเรื่องลึกลับซับซ้อนมากมายนัก มีภพซ้อนภพ

ภาพของเปรตผู้มีฤทธิ์

๑๐๕

แต่ละภพภูมิก็มีความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันออกไป ภาพของมนุษย์นี้มีไว้ใช้สร้างบารมี ชีวิตมีการเคลื่อนย้ายตลอดเวลาไม่ได้ยุติลงแค่เชิงตะกอนอย่างที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกัน ชันห์ห้าซึ่งประกอบด้วยมหาภูตรูปสี่นี้ มีความเสื่อมสลายไปตามกาลเวลา แต่ปฏิสนธิวิญญานยังต้องไปเกิดต่อเพื่ออาศัยรูปกายใหม่ ซึ่งก็แล้วแต่บุญและบาปที่ได้ทำไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์ว่าได้ประกอบเหตุอย่างไรไว้ ทุกคนสามารถเลือกเส้นทางชีวิตของตนเองได้ ถ้าเลือกทางไปสวรรค์ก็ต้องมีบุญหนุนนำ หากเลือกทางไปนรกก็ทำตรงข้ามกัน และหากจะเสวยสุขให้นานๆ ก็ต้องสั่งสมบุญไว้มากๆ

เพราะฉะนั้น เมื่อพวกเราเข้าใจเรื่องราวที่หลวงพ่อนำมาเล่าเป็นอุทาหรณ์นี้แล้ว ก็อย่าได้ประมาทในชีวิต ให้เร่งรีบสั่งสมบุญกันให้เต็มที่ ชีวิตเราจะได้มีความสุขทั้งในภพนี้ ภพหน้า และทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรมกันทุกคน

